

Ňáký joudové v polích. A zrovinka v pátek, když sme se chystali si to s pánčičkou užít, když v tejdnu to tolikatě nejde.

Ale i tak to bylo vlastně dobrý. Vypálili sme hnedle, jak dovalila domů. Pánik s Taliprdem si šli někam a my to namířili hnedle rovnou do polí. S malou zastáfčičkou u sámošky. Minule, když sme šli kolem, tak v tom stojanu, co se jím dycinky běžim proplížit stály kola. Tak sem si to potřeboval tetkon vynahradit a dal sem to hnedle rovnou i zpátky a ešče jednou a ešče jednou. Případně do foroty , abych měl □ .

Na plácku u kláštera sme si párkrát čutli a pak už hoonem honem, ať toho stihneme co nejvíc. A stihli sme na kraji pole labradůry Ejmi a Ketty. Ketty je ráchlá skorem jako Taliprd a s Ejmi se známe leta. Úplně na tom kraji sem ucejtil bažantika a jal sem se pracovat. Vystavil sem, postoupil a..... hnedle sem měl společnost. Řáchlá Ketty mi šla přiznávat a to sem teda čuměl, že se u ní taky rozum vobjevil. Společně sme toho bažantika zvedli a já pak zjistil, že je tam ešče jeden. Tak mi šla zasejc dělat asistentku a zase jsme to dotáhli do vítěznýho konce. Dobře nám to spolu šlo, to sem fakt koukal. Holky už byly dlouho venku a mazaly domů, my se rozloučili, abychom taky nemeškali.

Prošmejdl sem pole podle pokynůch a pak jsme zašli do stařiny. Prej enem ale na kraj, že zas ty prasata. Votravný je to, abych pravdu řeknul. Byl sem zvyknutej, že sme se tam dycinky zanořili a bádali. Ale co, prošmejdl sem to i tam a došli sme dolů. Dohodli sme se, že na haldy dneska kašlem, přešli rovnou asfaltku a chystali se pokračovat dál naši obvyklou trasou.

Pánčička v dálce viděla někoho se psem. S velkým psem. Tak dávala pozor, kdo že to přichází. A když zjistila, že to je ta baba s výmarem, co nás furt otravuje - nejlíp, když Taliprd hárá, šli jsme stranou. Baba když nás viděla, drapla si psa, páč ví, že pánčička umí řvát jak prokopnutá a soptit jako Vézuf (asi čert nějakej to bude, ten Vézuf?) a prošli. No a zrovna, když jsme se dali do pohybu a pokračovali v načatý trase, tak rána jako z děla. Něco mezi kulovnicí a extrapetardou. Až nám pánčička nadskočila metr a půl nad zemskej povrch. Pak bylo chvilku ticho a další rána. Fakt, jak když někdo střílí. Tak to se pánčička zarazila už trošek. Jakmile sme se dali do pohybu, tak další a pak ještě. No..... to se pánčičce moc nelíbilo, vzhledem k tomu, že je v těch místech dost nepřehledno a taky proto, že se tady kdysi stalo, že se paní se psem v mlze dostala myslivcům do leče, když tam měli

hon a nikde žádná cedulička, že se něco děje a ať tam lidi nechoděj. A když to pak bouchlo znovu, rozhodla se, že to prostě otočíme a půjdeme na ty haldy, co sme je původně zavrhli. Museli jsme krapítek počkat, až se vodkýbluje ten výmar, kterej se tam zakecal s nějakým jiným psem.

Došli sme k haldám a tam sem si dal řádně do těla, páč! Sem si našel dvě. Sice takový menčí, ale! dokonale, naprosto dokonale proti sobě položený haldy. Takže, když pustíte balonek, utíká přímo rovnou k tý druhý, tak letíte za nim a v půlce haldy chytíte, vyběhnete nahoru, tam balonek pošlete dolů a zase za nim letíte.....a..... prostě supr zábavička. Pánčička vám to chtěla i na poslední chvíli natočit, než padne tma, enemže se tam k nám přištrachala nějaká španělská fena a přes to, že sem si jí vůbec nevšiml a potřeboval sem si pouštět balonek z haldy na haldu, tak se mi tam motala. Její panička na ni volala a nic a nic a nic. No a pak už padla tma a takže nic z natáčení nebylo.

Ešče sem si párkrát pustil balonek a pak už mě páničička dirigovala, že se půjde dom. Páč sme byli akurát přesně uprostřed křovisek a kdyby prej z těch ran nějaký zblblý prase zamířilo se sem schovat, může to bejt problém. Ty jo, furt ty prasata! I cestou z polí ven, to mě zas furt zrychlovala, ať teď zapomenu na vystavování a mažu vpřed, abychom rychle přešli další pás křovisek. Ran znova jak u verdunu, tak prej ať koukám stříhat, ať jsme na volný ploše. Tam už se konečně uklidnila a courali sme si na pohodičku po strništi toho posledního pole. Tam je to teď skvělácký, je to nezvoraný vyšší strniště s porostem nějakýho čehosi, co pak asi zavoraj a místy je to takový vyšší, takže se tam schovává spousta bažantů a sem tam i ta srna, jak se tudle vokázalo.

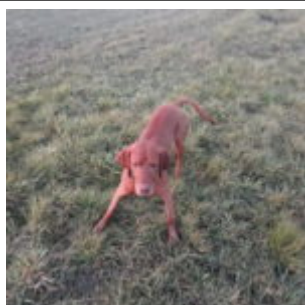
Tentokrát se nevokázala ale ani jedna, jen hejno křepelek. Na konci ešče došlo na vysílání do stran a pak už sme byli v civilizaci. Abych neměl tu prochajdu tak nudnou, pravila páničička, že se zajdem zeptat k nějaký pani, ešívá se tam pak stihnem vrátit s penězima a vyzvednout nějaký dárek. Dááárek, dárek já mám rád. Dárek můžu furt. A protože sem koumes, tak když sme přešli samošku, uuuutikal sem napřed a to byste koukali, jak koukala naopak páničička. Páč! Já sem zamířil zrovinka a rovnou přímo k domečku tý pani. Já už sem tam jednou byl, takže..... levou zadní, že jo. No ale páničička civěla jak tele na nový vrátka, jak sem si to vydedůktoval a vykoumal, že se půjde zrovinka tam. Heh, to sem jí dostal, mnul sem si řepičky. Pejskové k tý paní směj, dokonce si to tam můžou i prohlídnout. Což sem učinil a rád ☐ . Pánčička se dozvěděla, že jo, že to stíháme a tak sme mazali rychle

dom, vzali prachy, nařídili pánikovi, že nesmí vylejzat z ložnice, kde dělá prej nějakou novou noru, nebo co, jak se směje pánčička a svištěli to zasejz zpátky k paní.

Cestou sme potkali holčičku s maminkou a tak sem jim vokázal, jak vypadá zajíček a jak se správně přechází přes silnici. Maminka pravila holčičce, že ji asi bude muset taky takhle vycvičit, aby pěkně poslouchala. Znovu sme se pak potkali u tý paní, co měla schovanej ten dárek-co byl ale pro pánika. Tak sem trochu dělal kašpara, aby se holčička nenudila, enemže to mi pánčička zatrhla a pravila, že mám ležet a nehejbat se, dokud to nevyřídí. HmMMM, trapný jako. A pak bylo ešče trapnější, jak sme se vlekli dom. Vona totiž pánčička moc nepřemejšlí, takže vobjednala něco velkýho a těžkýho a tetkon měla co dělat, aby to dopravila dom. Navíc do kopce. A navíc!! Kolem psího krámku!! Tooo sem tam tak moc potřeboval jít! Ešče tam svíteli. Je hodná pánčička, takže i když se jí moc nechtělo, tak to převláčela přes silnici a šli jsme tam. Já uuuuutiiikááál a pak sem stepoval před krámkem a moc sem se těšil, jak si nakoupim. Enemže..... smůla. Vyšla pani a řekla nám, že má zavřeno už. To sem byl teda ale velesmutnej a pak sem se vleknul domů skorem jako ta pánčička. Doma sme byli hned-tzn. asi za dvě hodiny, páč postup byl velmi pomalej, vzhledem k velikosti a váze tělesa. □ Usalašil sem se na pelíšek a spokojen, jak sem si to nakonec užil, sem čekal na věču.

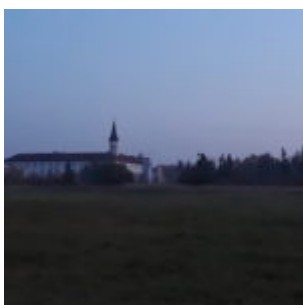

Táááklenc řežu zatáčky!

A tááklenc čhám

Zkrátili mi prochajdu

A to je naše myší louka!